

[Kørn.]

ler nogen henvendelse fra svensk side om, at vi ikke er påpasselige nok?

Justitsministeren (Thestrup): I paskon- troloverenskomsten af 1957 mellem de nordiske lande er der givet detaljerede regler for den praktiske udøvelse af kontrollen. Disse retningslinjer følges af det danske politi og af grænsemyndighederne. Den kontrol, der udføres ved pasunionens ydergrænser, overvåges af det efter pasoverenskomstens § 13 nedsatte udlændingsudvalg. Udvalget holder regelmæssige møder. Det har senest i 1967 besigtiget den dansk-tyske landegrænse. Endvidere har de nordiske rigspolitichefer afholdt møde ved den dansk-tyske landegrænse så sent som i september måned 1970. Hverken i det nordiske udlændingsudvalg eller på det nævnte rigspolitichemøde har det været gjort gældende, at Danmark ikke overholdt forpligtelserne efter overenskomsten.

Til belysning af det arbejde, der udføres af dansk politi og danske grænsemyndigheder, kan jeg henvise til, at antallet af indrejser i Danmark er ca. 22 mill., og heroverfor står, at det højeste indrejsetal for direkte indrejse til et andet nordisk land er ca. 1½ mill. Når indrejsetallet for Danmark og hensynet til en smidig kontrol over for det helt overvejende antal legale rejsende tages i betragtning, kan kontrollen naturligvis ikke være 100 pct. effektiv.

Selve landegrænsen i Sønderjylland, herunder de såkaldte sekundære og tertiære grænseovergangssteder, bevogtes af toldvæsenet. Der foretages endvidere fortsat af politiet en særlig patruljering i et ret dybt område bag grænsen. Om denne bevogtning føres der i øjeblikket forhandlinger mellem tolddepartementet og justitsministeriet, og det kan ventes, at forhandlingerne fører til, at der i løbet af vinteren gennemføres ændrede regler for bevogtningen.

Der er ikke mig bekendt rettet henvendelse fra svenske myndigheder til justitsministeriet vedrørende dette spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Dagmar Andreassen** til justitsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvornår det udvalg, der arbejder med adoptionsloven, kan forventes at afgive betænkning?“

Skriftlig begrundelse:

Det har flere gange været påpeget, at adoptionsloven trænger til revision. Især de glemte børns problemer, de biologiske forældres lange betænkningstid og den ugifte fars manglende rettigheder har været trukket frem.

Justitsministeren nedsatte et udvalg til behandling af disse problemer 2. december 1969.

Dagmar Andreassen: Mit spørgsmål er udtryk for en vis utålmodighed. I den nuværende adoptionslov tages der så meget hensyn til den biologiske mor, at det somme tider går ud over barnets tarv, og det er det vi er nogle stykker der gerne vil have ændret. Vi ønsker hensynet til barnet sat i centrum.

Tankegangen bag den nuværende lovgivning har tilsyneladende været, at enhver mor er en god og kærlig mor, der tager sig af sine børn, hvis bare hun ikke har nogen materielle problemer, og selv om det er en regel, så er det jo desværre ikke en regel uden undtagelser. Selvfølgelig — det vil jeg gerne slå fast — skal vi stadig arbejde for, at ingen kvinde eller mand af økonomiske grunde hindres i at have sit barn hos sig eller i at have en rimelig kontakt med sit barn, hvis det af en eller anden grund skal være på institution. Men tilbage bliver der altså stadig væk nogle tilfælde, hvor barnet ikke opnår den tilknytning til de biologiske forældre, som er helt nødvendig for at opfylde barnets mest fundamentale behov.

Det er disse tilfælde, de såkaldte glemte børn, en lovændring skulle give mulighed for at havne hos adoptivforældre og vokse op i et privat hjem.

Med al den teknik og al den materielle velstand, vi efterhånden har fået, står det os mere og mere klart, at uden menneskelig varme og menneskelig kontakt kan menneskene ikke udvikle sig bare nogenlunde harmonisk.

Så er der betænkningstiden for forældre, der anbringer et barn i pleje med adoption for øje, og her bør det også være barnets tarv og ikke hensynet til de biologiske forældre, der bliver normgivende for betænkningstidens længde.

Efterhånden som samlivsforhold uden